

Arrest

nr. 322 797 van 4 maart 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 17 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 juli 2024 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 december 2024.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. WARLOP.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Bulgarije op 18 september 2023 subsidiaire bescherming verleend werd (administratief dossier, map 6, landeninformatie, stuk 3). Verzoekende partij, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 5 juni 2024, genomen

door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Uit haar verklaringen blijkt dat zij aan een leverinfectie zou lijden en dat zij hiervoor medicatie neemt nadat zij in België onderzocht werd (NPO, p. 9)

Echter kan uit haar verklaringen overigens niet worden afgeleid dat deze gezondheidsproblemen van dien aard zijn dat ze belangrijke gevolgen voor haar zelfstandig functioneren met zich meebrengen. Evenmin blijkt dat deze behandeling in Bulgarije niet beschikbaar zou zijn. Er kan niet op objectieve wijze vastgesteld worden, en verzoekende partij brengt geen specifieke elementen bij, die aantonen dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zal verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije, of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

In casu ligt de situatie voor van een zesenvijftigjarige Syrische man. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Bulgarije op 18 september 2023 subsidiaire bescherming verleend werd (administratief dossier, map 6, landeninformatie, stuk 3). Bovendien legt verzoekende partij op het CGVS ter ondersteuning van haar verzoek ook haar Bulgaarse verblijfstitel neer, die nog geldig blijkt te zijn tot en met 29 september 2026. Dit is in overeenstemming met de algemene landeninformatie waaruit blijkt dat de verblijfstitels voor personen met subsidiaire bescherming in Bulgarije een geldigheid van drie jaar hebben (AIDA, "Country Report Bulgaria. Update 2023", april 2024, p. 110).

Aangezien zij in het bezit is van een geldige verblijfstitel valt zij niet onder de juridische 'catch 22'. Dit is de situatie waarin begunstigden, om hun identiteitsdocumenten te verkrijgen, een woonplaats moeten opgeven om geregistreerd te kunnen worden in de 'civiele nationale database'. Echter mogen begunstigden niet langer het adres gebruiken van het opvangcentrum waar zij verblijven en moeten dus een eigen adres opgeven. Om een woning te huren, moeten zij echter beschikken over geldige identiteitsdocumenten. Hierdoor wordt het zowel onmogelijk voor hen om een geldig adres of domicilie op te geven aangezien zij geen verblijfplaats kunnen huren zonder een geldig identiteitsdocument als onmogelijk om identiteitsdocumenten te verkrijgen aangezien zij hiervoor een geldig adres of domicilie moeten hebben. Deze juridische 'catch 22' heeft geleid tot voortdurende wanpraktijken, waaronder valse huur- en adresregistraties om begunstigden in staat te stellen identiteitsdocumenten te verkrijgen, aangezien een geldig identiteitsdocument een voorwaarde is voor het uitoefenen van hun rechten (AIDA, "Country Report Bulgaria. Update 2023", april 2024, p. 110).

De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij geenszins de intentie had om in Bulgarije een duurzaam bestaan uit te bouwen en haar rechten te doen gelden. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart verzoekende partij namelijk dat zij slechts zeven à acht maanden in Bulgarije verbleef en vertrok van zodra zij haar documenten had (NPO, p. 7-8). Het is voor verzoekende partij niet mogelijk om op basis van zulk kortstondig verblijf na het verkrijgen van internationale bescherming en de juiste documenten, conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Bulgarije. Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat zij er in de korte periode dat zij in Bulgarije verbleef als begunstigde van internationale bescherming, wel in geslaagd is om steeds een dak boven haar hoofd te hebben. Zij huurde een woning in Sofia voor 200 euro (NPO, p. 8). Zij stelt dat zij probeerde om werk te zoeken in Bulgarije, maar dat er zich twee problemen stelden: de taal en het feit dat het niet klikte met de bevolking. Er dient echter te worden vastgesteld dat verzoekende partij in Bulgarije wel degelijk gedurende een maand gratis taallessen volgde, maar dat zij deze niet verder zette omdat zij wist dat ze daar niet kon blijven leven (NPO, p. 11). Verder stelt ze op algemene wijze dat mensen minachtend omgingen met haar en dat zij zich niet veilig voelde. Haar gevraagd wat ze concreet gedaan heeft om werk te zoeken, stelt verzoekende partij dat zij rondgevraagd heeft bij mensen, vooral Arabieren. Wanneer haar gevraagd wordt of ze ooit gezocht heeft naar organisaties die haar konden helpen stelt ze enerzijds dat zij niet wist waar ze hulp kon vragen en anderzijds antwoordt zij ontwijkend dat ze het gevoel had dat de Bulgaren zelf hulp nodig hadden (NPO, p. 8 en 11). Uit voorgaande kan niet blijken dat verzoekende partij ernstige pogingen ondernomen heeft om in Bulgarije naar werk te zoeken. Verder stelt zij op algemene wijze dat zij in Bulgarije niet verzorgd werd en dat zij in Bulgarije niet dezelfde kwaliteit van medische opvolging kreeg als in België. Uit haar verklaringen blijkt echter dat zij in Bulgarije zelfs niet de moeite nam naar een ziekenhuis te gaan. Zij contacteerde daar een familielid die dokter was en haar zei welke pijnstillers zij diende te nemen (NPO, p. 9-10). Op basis van al het voorgaande kan verzoekende partij niet aantonen dat zij ernstige pogingen ondernomen heeft om haar rechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije te doen gelden of dat zij in een verregaande materiële deprivatie terecht zal komen, die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

Het loutere feit dat zij, en vooral vluchtelingen in het algemeen, in Bulgarije te maken kreeg met racistische incidenten (wat verzoekende partij omschrijft als minachting, NPO, p. 10-11), is op zich niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Bulgarije aannemelijk te maken. Vreemdelingen kunnen in Bulgarije, net als in andere lidstaten, geconfronteerd worden met discriminatie, racisme of xenofobie maar dit leidt niet tot het besluit dat de Bulgaarse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoekende partij niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Bulgarije. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Bulgaarse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Bulgarije in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Bulgaarse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Bulgarije werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Bulgarije zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

5. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 6 februari 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1406 legt de eed af en tolkt Arabisch

De zaken met rolrs 21 en 22 worden tezamen opgeroepen.

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP'n stellen dat ze zich niet staande konden houden in Bulgarije: er was geen goede opvang, er waren geen tolken... de levensstandaard was zeer bedenkelijk.

Ze zijn geen jonge mensen meer, weliswaar nog niet gepensioneerd maar kennen toch wel wat medische problemen: problemen met zijn linker knie beletten verzoeker werk te vinden en te werken, hij mag geen trappen doen (gelijkvloers is gevraagd), dit bemoeilijkt hun situatie. Bovendien heeft hij geattesteerde problemen met zijn hart waarvoor hij medicatie dient te nemen, hij heeft ook een longprobleem (hoest 's morgens bloed op), ook hiervoor krijgt hij medicatie. Deze zorgen zijn onvoldoende toegankelijk in Bulgarije, waardoor ze er niet kunnen overleven en hier bescherming dienen te krijgen. Wat betreft de eventuele beoordeling aangaande Syrië moeten ze minstens een vernietiging krijgen. Verzoekster stelt buiten gegooid te zijn in Bulgarije, geen lessen te kunnen volgen, niemand meer te hebben in Syrië en ze stelt dat een oom en zijn zoon gisteren omgekomen zijn bij een ontploffing. Ze heeft een gezin met 2 zonen en doet haar best bij de taken in het opvangcentrum ook al heeft ze last van reuma. De oranje-kaart betekent een rem op hun integratie. In Bulgarije heeft ze 7 maand gewerkt maar werd slechts 1 keer betaald. Ze wijst op haar eigen hartproblemen waarvan ze evenwel geen bewijs bijbrengt.”

5. Verzoeker brengt ter terechtzitting, met voormelde algemene en veelal herhalende argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 3 december 2024.

Verzoeker gaat niet in het minst concreet in op de inhoud van de beschikking, maar hij gaat er geheel aan voorbij. Hij onderneemt geen, laat staan een ernstige poging of enige moeite om de inhoud ervan van concrete en dienstige repliek te voorzien. Hij gaat hiermee volledig voorbij aan het doel van de vraag tot horen dat erin bestaat om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden van de beschikking men het niet eens is én waarom.

Wat betreft verzoekers gezondheidssituatie en kwetsbaarheid die hij hieraan verbindt, wordt vooreerst vastgesteld dat verzoeker daar eerder in zijn verzoekschrift met geen woord over repte. Verzoeker maakt er in zijn verzoekschrift totaal geen melding van. Verzoeker doet dit pas voor het eerst in zijn aanvullende nota die hij op 6 november 2025 neerlegt. Bij die aanvullende nota voegt hij enkele medische stukken, die hij niet in het minst in de nota toelicht, en beperkt hij zich voorts tot de enige en uiterst algemene mededeling: *“Inderdaad, Meneer heeft medische problemen. Hij bevindt zich in een kwetsbare toestand” (sic.)*. Voor het overige geeft hij geen enkele verdere uitleg of duiding. Verzoeker kan het evenwel niet aan de Raad overlaten om te achterhalen waarom hij precies die Belgische medische stukken neerlegt en wat hij hiermee precies wenst aan te tonen.

Uit de Belgische medische documenten blijkt dat medisch onderzoek werd gevoerd naar verzoekers linker knie, hij o.a. last ervaart bij het doen van trappen en de dokter noteert dat een logement op het gelijkvloers dient te worden gevraagd. Voorts is er sprake van thoracale klachten en een onderzoek van het hart. Uit deze documenten en verzoekers verklaringen kan niet worden afgeleid dat deze medische problemen van dien aard zijn dat ze belangrijke gevolgen voor zijn zelfstandig functioneren met zich meebrengen. Er kan niet op objectieve wijze vastgesteld worden, en verzoeker brengt geen specifieke elementen bij, die aantonen dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zal verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Bulgarije, of waardoor hij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Bovendien blijkt niet, zo werd ook eerder al in de beschikking vastgesteld, dat voor verzoeker geen gezondheidszorg beschikbaar is in Bulgarije, de EU-lidstaat waar hij internationale bescherming geniet. Waar verzoeker op zitting op algemene wijze aanvoert dat medische zorgen onvoldoende toegankelijk zijn in Bulgarije, waardoor hij er niet zal kunnen overleven en hier bescherming dient te krijgen, herhaalt en benadrukt de Raad dat verzoeker in Bulgarije zelfs nooit de moeite heeft gedaan om naar een ziekenhuis te gaan. Uit de verklaringen van zijn vrouw blijkt bovendien dat zij er wel degelijk toegang hadden tot gezondheidszorg. Zo ging verzoekers echtgenote er naar de dokter die haar

medicatie voorschreef die zij in de apotheek kon ophalen. Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

De Raad vestigt, kort samenvattend, de aandacht op hetgeen verder in de beschikking wordt vastgesteld:

- Verzoeker verbleef slechts 7 à 8 maanden in Bulgarije en vertrok er van zodra hij er zijn documenten verkreeg;
- Verzoeker slaagde erin om huisvesting te vinden: hij huurde een woning in Sofia;
- Verzoeker had toegang tot taallessen;
- Uit zijn verklaringen blijken geen tot weinig ernstige pogingen om in Bulgarije werk te zoeken;
- Hij deed er voorts geen moeite om naar het ziekenhuis te gaan.

In dit verband wordt herhaald en benadrukt dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren.

Van verzoeker kan en mag dus verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Dergelijke inspanningen mogen evenwel niet genoegzaam blijken uit verzoekers verklaringen en gedragingen. Er blijkt daarentegen uit dat verzoeker geenszins de intentie had om in Bulgarije een duurzaam bestaan uit te bouwen en zijn rechten te doen gelden, doch integendeel. Hieraan wordt nog toegevoegd dat verzoekers gezondheidssituatie hem klaarblijkelijk niet tegenhield om nadat hij vanuit Bulgarije een eerste keer naar België kwam, waarbij hij hier een zestiental dagen verbleef zonder om internationale bescherming te verzoeken, hij nadien nog eens over en weer reisde naar Bulgarije om er de rest van zijn gezin te gaan halen om vervolgens na een tweetal weken samen naar België te komen.

Waar ter zitting verzoekers vrouw opmerkt dat in België de oranje-kaart een rem op hun integratie betekent, gaan zij en haar man er volledig aan voorbij dat pogingen tot integratie in Bulgarije kunnen en mogen worden verwacht, en dat zij in het kader van hun beschermingsverzoek in België dienen aan te tonen dat zij in Bulgarije, waar zij internationale bescherming genieten, ernstige en veelvuldige pogingen hebben gedaan om zich er te integreren en hun rechten en voordelen verbonden als begunstigden van internationale bescherming te laten gelden maar dat desalniettemin hun bescherming er ontoereikend bleek, hetgeen zij dus niet in het minst weten aan te tonen, zoals ook eerder in de beschikking al werd vastgesteld.

De opmerking ter zitting dat verzoekers vrouw in Bulgarije 7 maand heeft gewerkt maar slechts 1 keer betaald werd, strookt bovendien niet met haar eerdere verklaringen op het CGVS dat zij er slechts 1 maand heeft gewerkt, hetgeen kan verklaren waarom zij er slechts 1 maal werd betaald. Hoe dan ook wordt op generlei wijze aangetoond dat in geval van een incorrecte betaling in Bulgarije zij dit er nergens bij de Bulgaarse autoriteiten zouden (hebben) kunnen aanklaarten en aanklagen, laat staan dat enig bewijs wordt voorgelegd dat zij dit ook effectief zouden hebben gedaan of trachten te doen. Het komt verzoeker en zijn vrouw als begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije toe om de middelen die het recht en hun status er bieden ten volle te benutten en uit te putten, hetgeen zij op generlei wijze aantonen.

Uit hun verklaringen blijkt daarentegen dat van zodra zij konden, namelijk zij de benodigde (reis)documenten hadden, zij Bulgarije hebben verlaten, wat allerminst blijkt geeft van een intentie om er een leven en duurzame toekomst uit te bouwen, doch integendeel.

Wat betreft nog de uitleg ter zitting dat verzoekers problemen met zijn linker knie hem beletten werk te vinden en te werken, kan opnieuw worden gewezen op het gebrek aan dan wel de zeer beperkte pogingen van verzoeker om effectief werk te zoeken en te proberen vinden in Bulgarije. Hij toont bovendien ook niet aan dat hij in Bulgarije geen aangepast werk zou kunnen doen, laat staan dat hij er omwille van zijn knieproblemen geen toegang zou hebben tot de Bulgaarse arbeidsmarkt.

De Raad vestigt er de aandacht op dat verzoeker en zijn vrouw over Bulgaarse verblijfsdocumenten beschikken geldig tot 29 september 2026. Uit niets blijkt en op generlei wijze wordt aangetoond dat zij niet terug kunnen naar Bulgarije en dat zij er de aan hun status verbonden rechten en voordelen niet (langer meer) zouden kunnen laten gelden. Het argument ter zitting omtrent hun leeftijd, beide 56 jaar oud en dus zeker nog niet gepensioneerd zoals ze zelf aangeven, doet niet anders oordelen.

Dat een oom en diens zoon recent zijn omgekomen bij een ontploffing, zoals ter zitting wordt betoogd, is betreurenswaardig, maar heeft geen betrekking op de beschikking en de beoordeling daarin van de situatie in

Bulgarije waar verzoeker en zijn vrouw internationale bescherming genieten. De opmerking dat de vrouw van verzoeker haar best doet bij de taken in het opvangcentrum niettegenstaande ze last heeft van reuma, heeft louter betrekking op de situatie hier in België, maar niet op die in Bulgarije, ten aanzien waarvan huidig beschermingsverzoek dient te worden onderzocht en beoordeeld. Bovendien wordt niet ingezien waarom zij in Bulgarije niet evenzeer haar best kan doen om er een leven uit te bouwen.

De argumentatie ter zitting is bijgevolg geenszins van aard afbreuk te doen aan de in de beschikking gedane vaststellingen inzake de internationale bescherming die verzoeker, evenals zijn vrouw, geniet in Bulgarije en de vaststelling dat verzoeker het vermoeden niet weerlegt dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Bulgarije werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie.

6. Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Bulgarije die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat verzoeker toegekende bescherming in Bulgarije effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven. Aldus kan hij niet dienstig verwijzen naar de redenen van zijn vlucht uit Syrië en de algemene situatie aldaar.

7. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in die beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen naar voren waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Bulgarije.

8. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend vijfentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS